

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 1 sierpnia 1956 r.

w sprawie przepisów meldunkowych oraz pobytu na terenie miast: Łodzi, Krakowa, Stalinogrodu, Siemianowic, Chorzowa, Bytomia, Zabrze, Gliwic, Nowego Bytomia, Świętochłowic, Rudy Śląskiej, Mysłowic, Szopienic, Sosnowca, Poznania, Gdańska, Gdyni i Sopotu.

Na podstawie art. 25 dekretu z dnia 22 października 1951 r. o dowodach osobistych (Dz. U. z 1951 r. Nr 55, poz. 382 oraz z 1956 r. Nr 6, poz. 29 i Nr 21, poz. 101) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Na terenie miast: Łodzi, Krakowa, Stalinogrodu, Siemianowic, Chorzowa, Bytomia, Zabrze, Gliwic, Nowego Bytomia, Świętochłowic, Rudy Śląskiej, Mysłowic, Szopienic, Sosnowca, Poznania, Gdańska, Gdyni i Sopotu obowiązują szczególne przepisy w zakresie meldowania i pobytu, zawarte w niniejszym rozporządzeniu.

2. Terenem miast wymienionych w ust. 1 jest w rozumieniu niniejszego rozporządzenia obszar tych miast w ich granicach administracyjnych.

§ 2. Osoby przybywające na teren miast wymienionych w § 1 ust. 1 i podlegające obowiązkowi meldunkowemu mogą być zameldowane na:

- 1) pobyt czasowy,
- 2) pobyt okresowy,
- 3) pobyt stały (zamieszkanie).

§ 3. 1. Zameldowanie na pobyt czasowy uprawnia do przebywania na terenie miast wymienionych w § 1 ust. 1 przez okres do dwóch miesięcy.

2. Organy meldunkowe mogą odmówić zameldowania na pobyt czasowy, jeżeli pobyt czasowy osoby ubiegającej się o zameldowanie jest niepożądany ze względu na interes publiczny.

§ 4. 1. Osoby zameldowanej na pobyt czasowy nie wolno zatrudniać na terenie miast wymienionych w § 1 ust. 1 bez zezwolenia prezydium właściwej miejskiej rady narodowej, zwanego w dalszym ciągu „prezydium”.

2. Wniosek o udzielenie zezwolenia zgłasza zakład pracy, który zamierza zatrudnić osobę zameldowaną na pobyt czasowy.

3. Obowiązek uzyskiwania zezwolenia na zatrudnienie na terenie miast wymienionych w § 1 ust. 1 nie dotyczy osób

zameldowanych na stałe poza tymi miastami i dojeżdżających do pracy.

§ 5. 1. Zameldowanie na pobyt okresowy uprawnia do pobytu i zatrudnienia na terenie miast wymienionych w § 1 ust. 1 przez oznaczony okres przekraczający dwa miesiące, lecz nie dłuższy niż jeden rok. Po upływie oznaczonego okresu zameldowanie to może być przedłużone na dalszy okres, nie dłuższy jednak niż jeden rok. Maksymalny łączny czas zameldowania na pobyt okresowy nie może przekraczać pięciu lat. Nie dotyczy to osób, o których mowa w § 6 ust. 5.

2. Zameldowanie na pobyt okresowy wymaga zezwolenia prezydium. Zezwolenie może być udzielone osobom, których pobyt na terenie miast wymienionych w § 1 ust. 1 jest uzasadniony względami społecznymi lub gospodarczymi. Zezwolenie może być cofnięte po ustaniu okoliczności, które uzasadniały jego udzielenie.

3. Robotnicy zwerbowani za zezwoleniem prezydium do pracy na terenie miast wymienionych w § 1 ust. 1 meldowani są na pobyt okresowy na podstawie list sporządzonych przez zakłady werbujące i zatwierdzonych przez prezydium.

4. Osoby przybywające do miast wymienionych w § 1 ust. 1 na naukę w szkołach wyższych, średnich i zawodowych meldowane są na pobyt okresowy na podstawie list sporządzanych corocznie przez administrację tych szkół i zatwierdzanych przez prezydium, osoby zaś przybywające na kursy szkoleniowe trwające dłużej niż dwa miesiące, a krócej niż rok — meldowane są w tym samym trybie na okres trwania kursu.

§ 6. 1. Zameldowanie na pobyt stały uprawnia do pobytu stałego (zamieszkania) oraz do zatrudnienia na terenie miast wymienionych w § 1 ust. 1 przez okres nieoznaczony.

2. Zameldowanie na pobyt stały wymaga zezwolenia prezydium.

3. Zezwoleniem na zameldowanie na pobyt stały będą objęci — na wniosek osoby ubiegającej się — również członkowie jej rodziny razem z nią zamieszkali i prowadzący wspólnie z nią gospodarstwo domowe, z wyjątkiem tych, których

pobyt na terenie miast wymienionych w § 1 ust. 1 jest niepożądany ze względu na interes publiczny.

4. Zezwolenia na zameldowanie na pobyt stały udziela się osobom, których stały pobyt na terenie miast wymienionych w § 1 ust. 1 jest niezbędny ze względów społecznych lub gospodarczych.

5. Osoby przebywające w domach akademickich, hotelach robotniczych, hotelach i pensjonatach nie mogą być zameldowane na pobyt stały.

§ 7. Od decyzji prezydium odmawiającej udzielenia zezwolenia na zameldowanie na pobyt okresowy lub stały osoba zainteresowana lub zakład pracy może odwołać się w terminie 7 dni od doręczenia decyzji — do prezydium właściwej wojewódzkiej rady narodowej.

§ 8. Osoby, które w dniu 1 sierpnia 1956 r. zamieszkują i są zameldowane na stałe na terenie miast wymienionych w § 1 ust. 1, posiadają prawo pobytu stałego i nie są zobowiązane do uzyskania zezwolenia na ten pobyt.

§ 9. Zakłady pracy obowiązane są zawiadamiać prezydium o rozwiązaniu stosunku służbowego (umowy o pracę) z pracownikiem zameldowanym na pobyt okresowy.

§ 10. W sprawach dotyczących meldunków, a nie uregulowanych niniejszym rozporządzeniem, obowiązują ogólne przepisy o ewidencji i kontroli ruchu ludności, na terenie ~~za~~ miast Gdańska, Gdyni i Sopotu — nadto przepisy o granicach Państwa.

§ 11. Organy Prokuratury Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej czuwać będą nad ścisłym przestrzeganiem przepisów niniejszego rozporządzenia.

§ 12. Pozostaje w mocy rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 10 grudnia 1955 r. w sprawie przepisów meldunkowych oraz pobytu na terenie dzielnicy Nowa Huta w Krakowie (Dz. U. Nr 45, poz. 300).

§ 13. Wykonanie rozporządzenia porucza się Prezesowi Rady Ministrów, Ministrowi Spraw Wewnętrznych i innym zainteresowanym ministrom oraz Prezydium Wojewódzkich Rad Narodowych w Krakowie, Stalinogrodzie, Poznaniu, Gdańsku i Prezydium Rady Narodowej w m. Łodzi.

§ 14. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz